

Publicație editată de parohia TOMA COZMA, Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași, tel/fax 211 273, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
Secretar redacție: Vasilica Onofrei, tel. 0741 706 602,

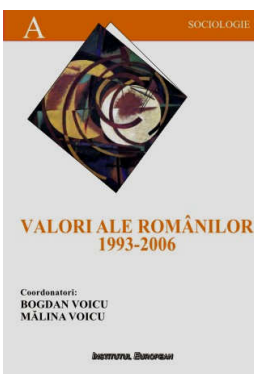
Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank

CHENARUL LITURGIC AL ACESTEI DUMINICII

- **Preoți slujitori :**
 - ◆ P.C. Preot Paroh Mihai Mărgineanu
 - ◆ Preot Il Iustinian Ionuț Răduc
- **Strană:**
 - ◆ Diac. Ghinuță Scopos
- **Corul Parohial:**
 - ◆ **Sopran:** Mirela Palamariu, Otilia Pop
 - ◆ **Alto:** Simona Casian
 - ◆ **Tenor:** Radu Casian
 - ◆ **Bass:** Cătălin Pop
- **Paraclisier:** Consilier Nicolae Cimpoi
- **Asistenți liturgici:**
 - ◆ Ionuț-Andrei Sandu
- **Ipodiamoni:**
 - ◆ Bogdan Holicov
 - ◆ Răzvan Holicov
 - ◆ Radu Macsimov
 - ◆ Teodor Macsimov
- **Colectivul de colaboratori pentru acest număr**
- **Grafică:**
 - ◆ Maria-Elisabeta Gheorghită Vornicu
- **Articole:**
 - ◆ Elena-Oana Cucu
 - ◆ Dumitrița Botezatu

SEMNAL EDITORIAL

VALORI ALE ROMÂNILOR 1993-2006

Autori:
Voicu, Bogdan
Voicu, Mălina

Din cuprins:

- ◆ Increderea instituțională - victimă a tranziției postcomuniste;
- ◆ Valori ale familiei în România și în Europa;
- ◆ Statut social și valori parentale în socializarea copiilor;
- ◆ Identitate și profil

axiologic: identificări valorice la tineri în România

Lucrarea reunește un număr de studii care se apleacă asupra valorilor precum religiozitatea, încrederea instituțională, valori parentale în socializarea copiilor etc. Termen polisemantic, **valorile reprezintă** - așa cum precizează coordonatorul cărții, Bogdan Voicu, - pentru psihologi, ancore ce permit indivizilor să se orienteze în lumea inconjurătoare. Pentru sociologi, acestea sunt văzute ca interioare individului, însă cu un important determinant social, exprimat și totodată inclus de către norme, obiceiuri și ideologii. Evoluțiile acestor valori în perioada 1993-2006 ce fac obiectul acestor studii, reușesc - așa cum și-au și propus autorii materialelor incluse în volum - să înfățișeze o parte a României contemporane așa cum este ea astăzi.

Fiecare dintre materialele incluse în volum caută să analizeze. Principiul general este acela de a fixa această analiză într-un context mai larg, cel al comparației europene. Nu epuizăm tematic sfera valorilor. Ar fi practic imposibil să realizăm acest lucru. Ceea ce facem, este să caracterizăm dinamica înregistrată de România între 1993 și 2006 în domenii relaționate cu interesele noastre de cercetare (Bogdan Voicu).

Sursa: <http://www.euroinst.ro>

Site-ul Editurii Institutul European — Iași

Din tâlcuirea Evangheliei duminicii după Nașterea Domnului - Părintele Ilie Cleopa —

Este bine ca noi creștinii să credem orice vis și orice vedenie fără nici o cercetare?

Nu! Pentru că sunt nenumarate vedenii și visuri de la diavoli, prin care omul neiscusit, de le crede, se duce în pierzare și el și toți care vor cădea în mreaja vedenilor, a visurilor și a nălucirilor aduse de Satana și de slugile lui. Tocmai de aceea Iisus Hristos, prin gura sfinților Săi prooroci, ne face atenție să nu credem și să nu ascultăm de proorocii mincinoși și de vedeniile lor cele înșelătoare. Iată ce zice Dumnezeu prin gura marelui Prooroc Ieremia, în această privință: Așa zice Domnul Savaot: **Nu ascultați cuvintele proorocilor, că în deșert își fac vedenii, din gura lor grăiesc și nu din gura Domnului** (Ieremia 23, 16). Și iarăși zice: **N-am trimis Eu pe acești prooroci, ci ei alergau. Nici am grăit către ei, ci ei prooroceau** (Ieremia 23, 21). Și iarăși zice: **Auzit-am cele ce grăiesc proorocii. Căci ei proorocesc în numele Meu mincinos, zicând că vis au visat** (Ieremia 23, 25). Și iarăși zice: **Pentru aceea, iată, Eu am necaz pe proorocii ce grăiesc vise și povestindu-le, înșeală pe poporul Meu cu minciunile lor și cu înșelăciunile lor, dar Eu nu i-am trimis pe ei și Eu nu le-am poruncit lor și nu vor fi de nici un folos poporului acestuia** (Ieremia 23, 32).

Ce sint minunile ?

"Minunile sunt fapte dumnezeiești mai presus de minte și de puterea omenească. Ele sunt fapte săvârșite în firea văzută, numai cu puterea lui Dumnezeu, ce întrec legile minții și ale firii. Ele se fac în momente extraordinare, hotărâte de Ziditor, și urmăresc lumina și îndreptarea noastră în vederea mântuirii. Minunile arată voința lui Dumnezeu și tâlcuiesc căile Sale cele necunoscute. Dumnezeu este cel dintâi și cel mai mare făcător de minuni ca Unul ce este Insuși izvorul lor".

După ce se cunosc adevăratele minuni?

Minunile adevărate se deosebesc de cele mincinoase prin mai multe condiții din care înseamnă:
- Să fie vrednice de numele lui Dumnezeu și mai ales să fie cuprinse în Sfânta Scriptură și în Sfânta Tradiție;
- Să nu se tăgăduiască unele pe altele sau să se opună unele altora;
- Să nu contrazică Sfânta Scriptură sau Sfânta Tradiție;
- Să urmărească mântuirea sufletelor omenești;
- Să aducă folos și spor vieții sufletești;
- Săvârșitorul minunii să grăiască numai adevărul, să ducă o viață fără pată și să nu urmărească interese personale sau scopuri egoiste;
- Să îndrepte viața celor ce văd minunea;
- Să poarte în ele siguranța și puterea Duhului lui Dumnezeu;
- Să dovedească lucrarea pronoiei dumnezeiești (*Invățătura de Credință Creștină Ortodoxă*, M-reă Neamț, 1965, p. 14-15)

Visurile înșelătoare se cunosc după următoarele semne:

ele nu rămân întru aceeași înfățișare, nici nu arată multă vreme o formă netulburată. Căci ceea ce nu au diavolii din voie liberă, ci împrumută din dorința de a amăgi, nu poate să-i îndestuleze pentru multă vreme. De aceea spun lucruri mari și amenință cuimplit, luând uneori chipuri de ostași, iar uneori cântă în suflute cu strigare. Dar mintea, recunoscându-i din aceasta, când este curată, trezește trupul. Iar uneori se bucură că a cunoscut viclenia lor. De aceea, vădindu-i adeseori, chiar în vis îi înfurie groaznic. Dar se întâmplă uneori ca și visele cele bune nu aduc bucurie sufletului, ci așează în el ca într-o stare dulce și lacrimi fără de durere. Iar aceasta se întâmplă celor ce au înaintat mult în smerita cugetare (Ibidem).

Aceasta este ultima Duminică a anului, închinată Nașterii Domnului. Am vorbit în această Duminică despre adevăratele și falsele vise, vedenii și profeții, pornind de la visele Sfântului și dreptului Iosif, căruia îi poruncă Dumnezeu prin arhanghelul Gavriil să fugă cu Fecioara Maria și Pruncul Iisus Hristos din fața mâniei lui Irod.

În această privință vă îndemn ca să luați aminte, că s-au înmulțit la noi și în lume tot felul de secte și de "profeții mincinoși" care se declară că sunt "trimiși" lui Dumnezeu și învață lucruri străine de credința și trăirea noastră ortodoxă. Vă rugăm să nu-i ascultați, că sunt de la cel rău. Sunt unii care cred în vise și așa zise "vedenii" sau "descoperiri" și învață pe credincioși practici străine de Biserica și cultul ortodox. Feriți-vă de toți aceștia și ascultați numai de Biserica, de sfinții ei, de preoți și slujitori. Când aveți vreo nedumerire, alergați la preoți și la sfințele mănăstiri și întrebați ce trebuie să faceți și cum să credeți ca să vă mântuiți.

După ce semne se pot cunoaște adevăratele proorocii ?

◆ Intâi ele trebuie să împlinescă aceleași condiții ca și minunile Mântuitorului, ale Sfinților Apostoli și ale Sfinților Părinți.
◆ Al doilea ele trebuie să predice un singur Dumnezeu.
◆ Adevăratele proorocii nu aduc nebulie și mândrie celor ce le vorbesc; nu sunt înșelătoare, iar cel ce le vorbește nu umblă după câștig, după averi, nu se grijește de cele necesare vieții, ci se mulțumește cu întreținerea pe care i-o trimite Dumnezeu.
◆ Adevăratele proorocii se împlinesc întotdeauna, iar cel ce le vorbește din partea lui Dumnezeu este gata să sufere pentru ele, chiar până la moarte.

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma" NR. 254

Duminica după Nașterea Domnului 30 decembrie 2007 - 5 ianuarie 2008

La mulți ani 2008 !

Cu prilejul Anului Nou, adresăm tuturor enoriașilor noștri, prietenilor parohiei Toma Cozma, cititorilor și colaboratorilor foii parohiale, donatorilor, ostenitorilor și tuturor celor care ne ajută în activitățile pe care le organizăm, sincere urări de sănătate, pace și cele mai frumoase împliniri. Dorim ca anul 2008 să ne fie tuturor un an binecuvântat, cu timpuri bune, aducător de mulțumire sufletească și reușită în toate !

La mulți ani !

Ziua de astăzi se constituie într-un fericit moment aniversar pentru Părintele Iustinian-Ionuț Răduc, instalat în funcția de preot II, la biserica noastră, duminică, 23 decembrie a.c.

Îi adresăm urări de sănătate și dorim ca împlinirea vârstei să-i aducă noi realizări, binecuvântări și bucurii sfinției sale și tuturor celor dragi. Întru mulți și fericți ani Părinte Iustinian !

Mai multe detalii despre frumoasa activitatea profesională a sfinției sale puteți vedea în numărul trecut al revistei noastre.

Grafică realizată de Maria-Elisabeta Gheorghita-Vornicu

Evanghelia Duminicii Fuga în Egipt (Matei II, 13-23)

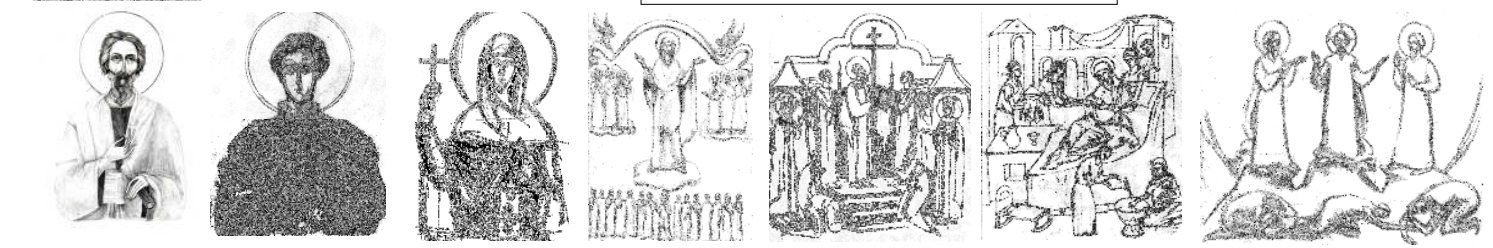
13. După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugiți în Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.
14. Și sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul și pe mama Lui și a plecat în Egipt.
15. Și au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinescă cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: «Din Egipt am chemat pe Fiul Meu».
16. Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte și, trimițând a ucis pe toți pruncii care erau în Betleem și în toate hotarele lui, de doi ani și mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.
17. Atunci s-a împlinit ceea ce se spusese prin Ieremia proorocul:
18. «Glas în Rama s-a auzit, plângere și tânguire multă; Rahela își plânge copiii și nu voiește să fie mângăiată pentru că nu sunt».
19. După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif în Egipt.
20. Și i-a zis: Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia sufletul Pruncului.
21. Iosif, sculându-se, a luat Pruncul și pe mama Lui și a venit în pământul lui Israel.
22. Și auzind că domnește Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo și, luând poruncă, în vis, s-a dus în părțile Galileii.
23. Și venind a locuit în orașul numit Nazaret, ca să se împlinescă ceea ce s-a spus prin proorocul, că Nazarinean Se va chema.

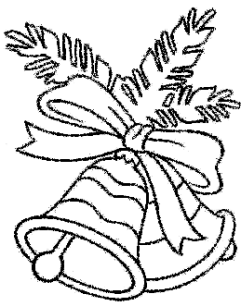
Din Cuprins:

• Ziua de 1 ianuarie este o întreită sărbătoare	2
• La început de an să căutăm speranța	
• Crăciunul 2007 la biserica noastră	3
• Darul este o realitate duhovnicească	
• Din tâlcuirea Evangheliei	4

* Sâmbătă, 5 ianuarie, începând cu ora 8.00, se va oficia în biserică Slujba de sfințire a Agheasmei Marii din ziua de Ajunul Bobotezei.

* Cumpărând revista parohială, primiți gratuit PROGRAMUL VIZITEI PASTORALE LA AJUNUL BOTEZULUI DOMNULUI

Întreita semnificație a zilei de 1 ianuarie

Ziua de 1 ianuarie este o întreită sărbătoare. Întâi serbăm Tăierea împrejur a Domnului, petrecută la 8 zile după Naștere, când, după rânduiala Legii Vechiului Testament, Pruncului Sfânt "i-au pus numele Iisus" (Luca 2,21).

La 1 ianuarie, îl prăznuim, apoi, pe Sfântul Vasile cel Mare, episcop de Cesareea, unul dintre cei mai importanți sfinți ai Bisericii ortodoxe și, totodată, unul dintre cei mai mari teologi creștini.

Am putea spune că Sfântul Vasile era "sfânt din familie sfântă", deoarece familia lui număra un frumos mănunchi de sfinți: sfințe au fost bunica Macrina, mama Emilia, sora Macrina. De asemenea, sfinți au fost frații Petru, Episcop de Sebastie, și Grigore, Episcop de Nissa.

Dar nu atât activitatea lui teoretică, doctrinală, i-a adus, încă pe când era în viață, denumirea de "Cel Mare". Ceea ce i-a atras această denumire a fost activitatea sa practică la care trebuie adăugate predicile răsunătoare pe care le ținea, cărțile străbătute de un deosebit entuziasm.

Sfântul Vasile a depus un efort susținut în organizarea Bisericii și a luptat pentru drepturile clerului, punând mare accent pe temeinica pregătire canonică și spirituală a preoților. Între scrierile sale, având mare importanță teologică, la loc de cinste se numără *Liturghia Sfântului Vasile cel Mare*. O atenție deosebită a acordat-o Sfântul Vasile oamenilor săraci și a celor oprimați, inițiind nerumărare acțiuni umanitare. Este primul ierarh care întemeiază, pe lângă biserici, aziluri și spitale pentru săraci.

Anul Nou în tradiția românilor

În zilele noastre, Anul Nou este întâmpinat, în noaptea de 31 decembrie spre 1 ianuarie - Revelionul sau Seara Sfântului Vasile - cu petarde și artificii; între rude, prieteni și cunoștințe se fac urări de noroc și sănătate, alături de tradiționalul "La mulți ani!". Se spune că în noaptea Sfântului Vasile cerul se deschide de trei ori pentru câte o clipă.

Întreaga Comunitatea Internațională marchează în această zi Anul Nou. Această semnificație a zilei cheamă pe creștini la meditație și rugăciune, mulțumind pentru ce am realizat și invocând binecuvântarea lui Dumnezeu pentru cel de-al doilea an al afirmării noastre ca cetățeni europeni. De aceea, în Biserică se fac rugăciuni speciale.

Obiceiul semănatului

Dincolo de bogatele semnificații duhovnicești, ziua de 1 ianuarie păstrează în jurul său ritualuri, credințe și diferite obiceiuri.

Potrivit tradiției, când vin la semănat, urătorii zic că seara au umblat cu plugul și au arat, și acum trebuie să semene brazdele. În ziua de Anul Nou, dis-de-dimineată, colindătorii, "ne seamănă cu grâu", făcându-ne urări de sănătate și belșug. După ce a trecut "timpul semănatului", gospodina mătură toată casa și strânge sămânța semănată, iar gospodarul, luând-o, se duce și o aruncă în ocolul vitelor și în țârla oilor, anume ca acestea să se înmulțească.

Dumitrița Botezatu

La început de an să căutăm speranța

Ne aflăm la sfârșitul anului 2007 și doar câteva ore ne despart de începutul anului 2008. Fiecare sfârșit și, respectiv, început de an, ne oferă de fiecare dată prilej pentru a analiza împlinirile și a stabili noi obiective. Ei bine, anul ce a trecut am "intrat" în Europa, deși țara nu s-a mișcat de pe loc și nici noi nu am făcut prea mari eforturi să înțelegem noile responsabilități ce le avem și cam ce este cu această comunitate europeană. Deși euro-euforia a trecut, constat că muzica proastă a rămas neschimbată, șoferii lipsiți de respect sunt neschimbați, problemele sociale s-au înmulțit, oamenii permanent supărați nu au reușit să își schimbe atitudinea, românii care jignesc România fără a încerca să schimbe lucrurile în bine sau măcar să "pună umarul" la o schimbare pozitivă oricât de mică, încă se văd în toate categoriile sociale și lista poate continua. Privind obiectiv la anul ce a trecut, am sentimentul că am fost martorii unui an de importanță deosebită în istoria noastră și am speranța că și de această dată pașii mici ne vor duce spre împliniri mai consistente, mai palpabile. Am încredere și speranță, pentru că speranța este o caracteristică însemnată a felului în care noi, creștinii gândim și simțim. Speranța este aceea care ne va ajuta să clădim pe calitățile și talentele dăruite nouă de Dumnezeu. Astfel vom reuși să utilizăm în mod neegoist darurile primite. Noi, românii, suntem un popor plin de speranță. Speranța noastră este bazată pe o relație cu Dumnezeu, suficient de vie și constantă. Experiențele zilnice profesionale, personale, sociale sau de orice natură sunt ele, ne aduc mai aproape de El și astfel ne „șlefuiim” și câteodată reușim să ne apoiem mai mult Dumnezeu cerurilor și al pământului.

Regăsirea și păstrarea speranței, acum la început de an este un exercițiu foarte important deoarece trăim într-o lume a durerii, a înfrustrării, într-o lume plină de suferințe. Suferința unora este la fel de naturală așa cum pentru alții mersul la supermarket de două ori pe zi sau călătoriile în străinătate sunt normale. Noi trăim pe bătrânul continent, plin de istorie, Europa – un „sat” imens în care diferitele religii, culturi și civilizații s-au confruntat secole de-a rândul. Dacă privim la trecutul acestui bătrân continent, Europa, la cei două mii de ani de politică și de istorie creștină, am putea fi cuprinși, în același timp, atât de bucurie, cât și de deziluzie. Faptul că, în ciuda dezbaterilor, creștinismul nu a dispărut și dăinuiește încă, este o realitate. La fel de real este și faptul că Biserica s-a născut într-o lume ostilă și a suferit persecuții severe, nu numai în primele secole, dar chiar și în timpurile noastre. Să nu uităm că Biserica, casa lui Dumnezeu este cea care sădește în noi mugurii speranței. Din speranță au apărut și multe din valorile umane și morale ale societății moderne, care nu sunt altceva decât principii creștine de comportament moral. Să ne rugăm lui Dumnezeu ca și în acest an să ne ajute să regăsim speranța și călăuziți de aceasta să facem pași concreți și să privim doar rezultatele pozitive, să învățăm din eșecuri, pentru a depăși experiențele nefavorabile.

Acum, când sărbătorile creștine ne-au adus pacea în suflet, bucurie fără margini, credința în bine și speranța, va doresc să le păstrăm pe toate acestea în suflete și să aveți un an mai bun. *La Mulți Ani!*

Oana-Elena Cucu

CRONICĂ PAROHIALĂ

Crăciunul 2007 la Biserica noastră

În fiecare an, la 25 decembrie, creștinătatea întreagă prăznuiește Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, Împaratul și Dumnezeu nostru. Prin întruparea Fiului veșnic al lui Dumnezeu și Nașterea Sa ca Om, acum peste 2.000 de ani, se descoperă în modul cel mai profund iubirea și bunătatea nesfârșită a lui Dumnezeu față de lume (Ioan 3, 16). Nașterea Domnului aduce în inima fiecăruia bucuria răscumpărării noastre, pe care Sfântul Ioan Gură de Aur o mărturisea astfel: *"Toate puterile îngerești împreună cinstesc această sfântă prăznuire, contemplând Dumnezeirea pe pământ și omul în ceruri. Cel mai presus de toate sălășluiește acum jos pe pământ pentru a noastră mântuire, pentru ca cel aflat jos să fie ridicat mai presus de toate după harul îndumnezeitor"*.

Un alt mare părinte al Bisericii, Sfântul Leon cel Mare, evidențiază și el că *"nimeni nu este alungat de la împărțirea acestei veselii, deoarece pricina bucuriei noastre este comună tuturor oamenilor: Cuvântul lui Dumnezeu S-a făcut om, pentru ca omul să fie izbăvit de moartea veșnică"*. Împăratul Păcii a venit să vindece suferințele noastre. Diavolul asupritor a fost învins și am devenit zidire nouă, cu o înnoită demnitate, cuvenită fiilor și fiicelor Celui Puternic. Astăzi, când adesea iubirea și bunătatea din inimi sunt înlocuite cel mai adesea cu ură, când faptele bune se împuținează, iar cele rele se înmulțesc, când puțini oameni se îmbogățesc și foarte mulți sărăcesc, Evanghelia Nașterii lui Hristos ne cheamă la mai multă rugăciune, priveghere, milostenie și fapte bune.

Intotdeauna Crăciunul s-a sărbătorit cu mare solemnitate. La Biserica noastră, bucuria Praznicului *Nașterii Domnului* a început încă de **duminică, 23 decembrie**, când, după Sfânta Liturghie, în fața bradului deja împodobit din biserică noastră, **un grup de elevi din clasele a IV-a și V-VIII, de la Școala "Colonel Constantin Langa" din Miroslava**, a oferit un deosebit moment artistic și un concert de Colinde. Mulțumim doamnei învățătoare Dorina Bran și doamnei profesor de religie Ana Grădinaru care i-au coordonat pe acești minunați copii.

Prima zi de Crăciun a adus enoriașilor pace și lumină în suflete, atmosferă completată de surprizele care s-au ținut lanț.

În murmurul tainic al colindelor oferite spre ascultare de cele două coruri de colindători ale parohiei organizate și dirijate de doamna profesor Simona Casian, cu toții ne-am simțit din nou copii, mirosul de cetină și inocența celor mici inundându-ne sufletele. Și pentru că ne-am scuturat inimile de povara zilnică și am devenit, poate fără să știm, mai buni, a venit și la noi Moșul... Cu daruri pentru cei mici și pentru cei mari, pentru toți cei care au văzut în ziua sfântă a Nașterii Domnului un nou prilej de reînnoire a credinței și de îmbogățire sufletească.

Și în acest an, Moș Crăciun nu i-a uitat pe cei aflați în nevoie, oferind în biserică peste 20 de pachete cu îmbrăcăminte, jucării, dulciuri. De asemenea, cu sprijinul enoriașilor noștri și a unor membri din Consiliul și Comitetul parohial, s-au distribuit ajutoare de sărbători la familiile nevoiașe, bătrânii și bolnavii din parohia noastră.

În a doua zi de Crăciun, instituită "Ziua Corului Parohial", am participat cu deosebită emoție și bucurie la Concertul Extraordinar de Colinde oferit de Corul Parohial.

Ziua a treia de Crăciun a fost de asemenea serbată deosebit în parohia noastră prin prezența **Corului de tineri "Ecou"**, condus de domnul profesor Ilie Hrubaru, care a oferit la încheierea Sfintei Liturghii un frumos concert de colinde.

Adresăm călduroase mulțumiri tuturor enoriașilor, colaboratorilor parohiei și sponsorilor care ne-au fost alături și ne-au sprijinit în organizarea acestor acțiuni și manifestări specifice.

A consemnat Vasilica Onofrei

Darul este o realitate duhovnicească

Cultura noastră bisericească este prin excelență o cultură duhovnicească. Aceasta înseamnă între altele, că se întemeiază pe motivația lăuntrică, sufletească. Valoarea lucrului exterior, al gestului fizic, al oricarei miscări exterioare este dată de încarcătura sufletească pe care o dăm aceluia gest: dacă facem gestul din dragoste, atunci acela este un gest de dragoste, dacă îl facem din interes ascuns, același gest este unul de înșelaciune, dacă-l facem cu gând de răzbunare, este un gest de răutate. Gestul exterior nu este decât vehiculul care transportă din sufletul nostru spre ceilalți încrăcătura pe care noi o punem în el.

Darul este gestul care poartă în sine dragostea dăruitorului pentru cel căruia i se dăruiește. Orice altă motivație face ca gestul nostru să se pervertească.

Darul este așadar nu o realitate materială, ci una sufletească, duhovnicească. Același lucru este dar, dacă este dăruit, sau este marfă, dacă este vândut. Ma tem ca nu toate darurile, foarte multe de altfel, care se fac în această perioadă sunt în adevăratul sens al cuvântului daruri. Acest lucru îl știe cu adevărat numai duhul celui care l-a dăruit. Mărimea și valoarea darului nu sunt date de valoare obiectului în sine, ci de câtă cinstire și dragoste investim și ne manifestăm prin acel obiect. Un mare dușman al darului este rutina, inerția. Dacă este luna darurilor trebuie să ducem daruri! Pentru ca lucrul oferit de noi cuiva să fie cu adevărat dar este nevoie de foarte multă vigilență, trezvie. Trebuie să biruim inerția sau rutina care funcționează ca mijloace de constrângere și ne fură libertatea gestului. Trebuie să biruim orice interes pentru a curăța gestul nostru de orice umbră și a-l transforma în dar curat: adică în mișcare și manifestare a cinstirii și a dragostei noastre pentru persoana respectivă.

Print-o simplă, dar deloc ușor de realizat mișcare a gândului, putem transforma totul în dar: viața noastră, profesiunea noastră, toate lucrurile făcute de noi și pe fiecare în parte. Este suficient să le dedicăm sau să le închinăm fie persoanelor dragi, fie lui Dumnezeu însuși. În felul acesta facem exercițiul vieții că dăruire, ne plasăm pe traiectoria existenței ca dar.

Inchinarea ca dăruire

Ne scapă de cele mai multe ori înțelesul adânc al gestului închinării la Dumnezeu, poate cel mai frecvent și generalizat gest al creștinului: *Mă închin Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!* Acest gest poate avea două sensuri: acela de a mă închina ca semn de supunere și acela de a mă închina ca semn de dedicare, ca dăruire. Cele două înțelesuri coexistă în unul și același gest, dar trebuie să recunoaștem că ne scapă de cele mai mulți cel de-al doilea înțeles.

Acesta este actualizat numai în situația în care relația noastră cu Dumnezeu este una de dragoste. *"Pe noi înșine și unii pe alții, și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm"*. Într-o relație de dragoste dăruirea nu se limitează la lucruri, oricât de prețioase ar fi acelea. Prin daruri, de fapt ne oferim pe noi înșine. Atât ești și te dăruiești într-un dar, câtă dragoste ai pus în respectivul dar pentru persoana căreia îl dăruiești. Dar există și o măsură a dăruirii de sine.

Prof. Constantin Coman, *Decembrie, luna darurilor*, fragment preluat din "Vestitorul Ortodoxiei", www.crestinortodox.ro